

Lelkem Aranyom!

Nem veszed tényleg rossz neven, ha elhagynom az önjelét.
 Én olyan ember vagyok, hogy, a melly hársba be-
 megyek, szeretem magamat habzgatni vágni a
 látván... mintán tehát nálad békességben
 s te ajtót nyitottál: megengeded, hogy egész le-
 nyelmemet használjam, annyival inkább, mert
 már barátomnak neveztelek s te engemet vi-
 skont, és én, részemről, nem szoktam a főt
 mindennapi életemben használni, s sem-
 tem, te sem így alkalmasnak szám. Igen, hogy
 ismernünk kell annak jellemét, kit barátunk-
 nak választunk; de hiszen, gondoltam, te az
 engemet már ismerheted múltaimból, va-
 lamint én kiismerem a tiedet Toldidoból.
 A ki így hiszven festette a gyermekie szeretet-
 annak magának is jó fiúnak kell nagy keltet-
 tennie, s a ki jó fiú, az nem lehet rossz
 ember, az szép, tiszta, nemes lélek. Milyenek
 barátok tized, s ezért neveztelek mindig azt
 barátomnak. — Leveled csak ma került ke-
 zembe, ilyen tudja hányadik embertől, a mi-
 nek magam vagyok szá, mert elfelejtettem
 magamnak szállatnomat, annyira magamon hi-
 vőt voltam akkor az elragadtatás miatt.
 Látod, és még is arral valódnak németek,
 hogy én el vagyok fogulva a költőllétem.
 Ez udvarias kifejezése annak, hogy maga-
 mon kívül senkit sem akarok költőnek ismer-
 ni, s az élő ifjúság mondani, az a legnyo-
 morúbb vágyalom. Az igaz, hogy a tehetség
 nélkül vagy a fél tehetséggel elöretelőlhető
 embereket nem szeretem, nem szeretke-
 sem, elgárolom, ha lehet, de a valódi tehet-
 ség előtt leborulok és imádom! — Nagy, igaz
 nagy örömemre volt leveled, s versedet már
 annyiszor elolvastam, hogy könnyű nélkül
 tudom. Majd keírom és elküldöm Tompa-
 nak. Legény ám még az is a szafár! Halgá-
 ban: Arany, Petőfi, Tompa, ilyen kísértés ugye
 szép triumvirátus, s ha dióségünk nem lesz
 is oly nagy, mint a római triumvirátusé volt,

de érdeműnt, egy hírem, lesz annyi, ha több nem.
S az érdemű? egy falusi papság, egy falusi jegy-
köszeg és egy nagyvárosi... isé... semmi. De p. b. j.
én igénytelen ember vagyok, s ezzel is beérem,
s ha éppen veszek is megélek holnapig,
azon túl pedig nem szállok aggodni, jóságom
felől... a temetési költségeiről gondoskodjék
más. Bizony nyomorú mesterteg az a magyar
íróság! valamint hivatalát tényleg irak magam
is kaphatnák, de attól meg intőratotam iszo-
nyodom, s így nem marad más hátra, mint:
Egyél, öcsém, ha van mit. Ah, a lelkeim fáj,
ha elgondolom, milyenszű becsület vesztéssel
benne! de hírem az ifjúságot, hogy itt
nálunk is megjön még az ideje, mikor a pa-
pastág-imádkozó pogány emberek is megjel-
nek, nem csak az egy igaz isten előtt alávetve
göngyölköző jámbor keresztények. Ezent nem
is károsodni, mert meg lehetik, hogy, a mit
nem alaruk, átvégzet és árvárat kagynak
magam után. Nem károsodni, barátom,
pedig hejbe be kérelem, milyen szép az a
kárselet, milyen boldog lehessen te benne!
— Azt leírted leveledben, hogy nem le-
né-e chimera a népi szellemben és nyel-
ven írt homályú éposz? megírtam, hogy
nem; és nagyon jól tessz, ha minél előbb
bele kapsz. Csak kitalált ne végy hűsödni,
még Matyást se. Ez is király volt, s egyik
lányát mások el. Ha már a szabadság csomó-
it nem olthatjuk szabadság a néphez, lega-
lább a szolgaság kéreit ne tarssuk szem-
elő, még pedig a szolgaságnak a költsé-
skincinél kellemessé, vonzóvá festett kéreit.
Nekem ily éposz már régi csomó, hőseim
Trencsényi Csák Máté és Rákóczy. Az a
perenésellenességem, hogy egyiket is máfikat
is agyonlúe a cenzura, s későbbi tén-
jóbb időre skánára azért nem írhatom
meg, minthogy napról napra él, s így
nem fordíthatom időmet ily művel-
kedésére, mertyerint, minzár, nem
firtuk. Látsz, barátom, ilyen a nyomorúság.

Adna csak mellem a nemzet évenként két, nyolc pár
penge forintot, megmutatván, hogy pénze
nem lenne elcsúsztatva. Ezt természetesen
csak a nemzettől fogadva el, privát em-
bertől a fél világ sem kellené ajándékozni;
persze, hogy a nemzetnek kisebb gonja is
nagyobb, mint illyesmire csak gondolni is.
Nincs a földön gyanútól rasszokilag-töve-
telőbb s azán irántól halátlanabb anya,
mint edes hazánk, ez a jó Magyarorszá-
g. — De már annyit gletyárstam, hogy bele
is unhattál; megállj, ha arra a tájra vető-
döm, majd kibeszéljük magunkat. Meglehet,
hogy a jövő nyáron Erdélybe utazom; ak-
kor semmi esetre sem mulasztalak el
meglátogatni. Ugy szeretnél már látni,
és megölelni is földiáltani a mióta ne-
vében: „Lelkemről lelerett gyönyörű magratom!”
mint Földinál monda az anyja. — En ugyan
roppant kuvast levélíró vagyok, de azért,
ha nem restéled, néha-néha szívesen
firkantol öffe egy pár bolondfágot számodra,
s a te leveleidet mindig gyönyörrel veszem.
Látatom: Hatvani utca, Pankovics-ház,
585 szám, 2^{di} emelet ..... aramban, ha irsz,
sán még is inkább Pillwax hávéházába
címezem, ott könnyebben hozzá~~ad~~ jutok, mint
hogy itthon nagy néha szótlan lenni.
Marvinsdi vásárra megjelennék öffe s
költeményeim; ha tudtam: mi irón-mo-
don juthatna hozzád, küldnék egy példányt.
— Kislágyi Pistával levelezél ugy-e? írd meg
neli, hogy eddig is perestem, de most
még jobban perestem, azt tudva, hogy ő „ör-
tönrött téged az irádra. Eször volt ő a
gondviselés kerében, melly ha elcsúszt is
gyöngyeit, rendet skánára haláztokat, hár-
adt földhözrál. ~~De~~ Te új földi vagy azon
régí állításomra, hogy a világban semmiféle
tehetőség el nem vedz. Nem illyan bolond
a természet, hogy hiába teszemtten erőlet.

A mit szeretet, azért szeretni, hogy hadonát vagy
Hancu hát alján meg a jó ifjú, és ha
érdemi hitvesedél idveletem, mond, hogy
idvelem őt melegen. Péter pedig ölel

igaz barátod

Petőfi Sándor

MB. Halkom ismerkedés Toldit javítani vagy mi,
ugyan minél? hancu ha már ~~ott~~ van,
legelőbb iparkodjál felkutatni, hogy minél
hamarabb ~~levegő~~ ~~levegő~~ ~~levegő~~, és ~~levegő~~ ~~levegő~~ ~~levegő~~
munkára ~~levegő~~ ~~levegő~~ ~~levegő~~!

